

DEČAK

Dečak sam,
dečak sam bio,
polupan, polupan dečak,
da, to,
i nisam živeo kako je trebalo,
Gospod me je hvatao sa sladoledom u ustima,
i vikao: „Budi dobar, mali! Jasno!“,
a pošto sam to uporno ponavljao,
u ćošak me je terao,
odsekao mi prste,
i na euharistijskoj trpezi pričesnike služio njima...

Gospod me je razvalio, ubio me od darova svojih,
a moja porodica je bila uplašena
(otac je išao po sobi sa rukama na leđima),
a drugari su tugovali, na ulici, ispod platana,
na uglu naše ulice,
i Smilja, Peđa, Peki Gumeni,
i imali smo hardkor bend,
Stress, pa Codex of Death,
i urlao sam:
 „Krici bola, nemoći,
 odjek u pustoši,
 tišina ubija,
 snaga odjeka...“,
i Dule je postao profesor u Britaniji,
i Paja je postao sveštenik, Sirijac,
i Vuk je otišao od sebe u London,
i Tošina majka Mirjana se molila sazvežđu u svojoj glavi
(vrištala je, lajala na Vlašiće),
i ja sam molio,
Bog je režao mojim ustima, mojim glasom:
 „Ti mali, nevaljali, Gale!“,
a zatim umilnim:
 „Mir tebi, polupano dete Božije!“

I grizla me je savest,
u čaletovom Vartburgu, belom,
u Nisanu, crnom,
i bilo mi je zlo od odžeparenih dana,
gajbi i gajbi jogurta, flaša pića, novina iz trafike,
zbog sladoleda koji sam krao
gazdi prodavnice koji je bankrotirao zbog žene:
celu noć nam je, sitnim lopovima,
pričao o svojim mukama,
častio nas pivom i nutkao smokijem.
Ništa nisam razumeo, terao sam po svome:
zlo mi je bilo...

A taj sanduk sladoleda,
u kome više nije bilo sladoleda nego zamrznutog povrća,
obijao sam bez prstiju toliko puta,
i davao ga devojkicama,
koje su onda sa mnom odlazile daleko,
predaleko od sebe....

Išao sam do Venecije,
Novog Sada,
išao i do Temišvara,
spuštao se do Atine,
vozio na autodromu u Monci,
i, uz bijele krijeste valova, od Pule do Ankone,
a ljudi su bili ljuti, bili su ljudi,
upirali prstom na mene,
i ćerkama govorili: „Bež’te od njega!“,
i: „Trebalo bi ga obesiti!“,
a njihove majke su me volele,
kao da su žalile što u životu nisu krenule pogrešnim putem...
Da, bio sam skrhan,
Gospod me je polupao,
u gepeku sam imao 350g hašiša,
vozio 160km/h,
žalili su me porodica, prijatelji....

Oni su plakali nada mnom,
ja nad njima,
a samo sam se lupao dalje i dalje,
na automobilskim krilima kao krilima heruvima,

o knjige, ljude sam se lupao,
i samo ubrzavao, sve brže i luđe,
vrištao uz muziku,
slušao rege, nosio rasta kapu,
a voleli su me i kriminalci, i uljudan svet,
i sveštenici i prostitutke
(Mada svoju nikada nisam imao!),
ali oni, svi oni, iako nisu mogli bez mene,
na kraju krajeva ipak me nisu voleli,
zvali su me: „Mamina maza!“,
Gospode, Gospode, Gospode...

Tog utorka, u ponoć,
pa do srede, u pet izjutra,
bio sam na alkoholu,
u adidas trenerci, naravno, kao Marli,
slušao 7 Seconds,
i konačno te dozvaao, Gospode:
Nisam vozio, ne umem da vozim, nikada nisam umeo,
još jednom sam se razbio o sebe,
i postao umetnost, ruku tvojih delo,
Dečak sa sačmom u glavi,
gledao sam tvoje lice na svom dlanu,
na dnu sebe, iza zatvorenih prozora, na uglu svoga srca,
u meni je bilo 100 stepeni,
i sve je vrištalo: 7 Seconds, gume, ljudi, dvocevka, sve,
odjekivala je pustoš,
i svi su bili srećni jer stradam,
zavidni jer sam tvojih ruku delo.

Nisam više video ništa,
zagrejan preko svake mere
ubrzavao sam na hardkor užarenoj trasi za večnost,
držao flašu, volan, patrljcima,
rulao u plamenu, u čošku sebe,
na stolu gledao svoje prste...

Tamo sam i ostao, tamo...
A možda sam mogao i da ustanem,
mangupski naručim još jedno piće,
da stavim sladoled u usta...
Ne, nisam to želeo,

ništa nisam želeo,
tako lepa mrtva priroda sam postao,
moji prsti hrana za pričesnike.